

Džodi Elen Malpas

Jedna noć
RAZREŠENJE

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jodi Ellen Malpas

ONE NIGHT UNVEILED

Copyright © 2015 by Jodi Ellen Malpas

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved.

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA



Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Mojoj partnerki u zločinu. Nekim ljudima je naprosto suđeno da budu deo vašeg života. A ona će uvek biti deo mog. Keti Fani Kuk, hvala što si uz mene svakog dana. Hvala što me puštaš da budem svoja i što me voliš takvu kakva sam. Hvala što znaš kad moram da budem sama i što me podstičeš onda kad znaš da moram da izbacim sve iz sebe. Hvala što me čitaš kao knjigu. Hvala na... svemu.

PROLOG

Vilijam Anderson je više od jednog sata sedeo u svom leksusu na uglu poznate ulice. Prošao je ceo prokleti sat, a još nije skupio hrabrost da izađe iz automobila. Pogled mu je svake mučne sekunde bio prikovan za staru viktorijansku kuću. Izbegavao je ovaj deo grada više od dvadeset godina ako se izuzme jedna prilika. Kad ju je vratio kući.

Međutim, sad je morao da se suoči sa svojom prošlošću. Morao je da pokuca na ta vrata. I užasavao se toga.

Nije imao drugog izbora iako je zaista naprezao mozak u kome se kuvalo ne bi li našao izlaz. Nije smislio ništa. „Vreme je da se suočiš s posledicama, Vile“, prošaputao je sebi i izašao iz automobila. Tiho je zatvorio vrata i pošao prema kući, iznerviran što ne može da smiri srce što galopira. Vibriralo mu je u grudima i odjekivalo u ušima. Sa svakim korakom mu je njeno lice postajalo sve jasnije pred očima, sve dok nije zažmurio od muke.

„Prokleta bila, ženo“, promrmljao je, stresavši se.

Obreo se ispred kuće mnogo brže nego što je želeo i zagledao u ulazna vrata. Siroti um mu se našao na udaru

previše ružnih uspomena da bi mogao da se izbori s njima. Osetio se slabo. Vilijam Anderson nije navikao da se tako oseća jer je vodio računa da do toga ne dođe. Posle nje se đavolski starao da ne bude slab.

Načas je zabacio glavu, zatvorio oči i uzdahnuo dublje nego ikad. A onda je podigao drhtavu ruku i pokucao na vrata. Puls mu se ubrzao čim je čuo korake. Tad su se vrata otvorila i umalo nije prestao da diše.

Nije se nimalo promenila iako sad sigurno ima... koliko? Osamdeset godina? Zar je toliko prošlo? Nije izgledala iznenađeno, a nije znao je li to dobro ili loše. Razmišljaće o tome kad ode odavde. Moraju da razgovaraju o mnogo čemu.

Hladno je podigla posedele obrve i blago odmahnula glavom. Vilijam se blago osmehnuo. Nervozno se osmehnuo. Prestravio se.

„Vidi šta je poplava izbacila“, rekla je, uzdahnuvši.

PRVO POGLAVLJE

Savršeno je ovde. Ali bilo bi još savršenije da nisam obuzeta brigom, strahom i zbunjenošću.

Prevrćem se na leđa na ogromnom krevetu i zurim u paperjaste oblake na vedrom plavom nebu kroz krovne prozore na zasvođenoj tavanici hotelskog apartmana. Vidim i nebodere koji se pružaju prema nebu. Zadržavam dah i slušam već poznate zvuke njujorškog jutra – automobilske sirene, zvižduke i uobičajenu trku i strku koje dopiru i do dvanaestog sprata. Okružuju nas stakleni neboderi tako da ova zgrada izgleda izgubljeno u betonskoj i staklenoj džungli. Okruženje jeste neverovatno, ali nije zbog toga skoro savršeno, već zbog muškarca koji leži pored mene na mekanom ogromnom krevetu. Sigurna sam da su američki kreveti veći. Sve u Americi deluje veće – zgrade, automobili, ličnosti... moja ljubav prema Mileru Hartu.

Ovde smo već dve nedelje i nana mi strahovito nedostaje iako svakog dana razgovaramo telefonom. Dozvolili smo da nas grad proguta jer nismo imali šta da radimo osim da se prepuštamo jedno drugome.

Moj savršeni nesavršeni muškarac je ovde opušten. I dalje se čudno ponaša, ali mogu to da podnesem. Začudo, zavela sam mnoge njegove opsesivno-kompulzivne navike. To sad mogu da kažem. Čak mogu i njemu da kažem, iako ne prihvata činjenicu da mu ta opsesija znatno otežava život. Uključujući i odnos sa mnom.

U Njujorku se bar niko ne meša – niko ne pokušava da mu oduzme ono što mu je najdragocenije. Ja sam mu nešto najdragocenije što ima. I oduševljena sam što nosim tu titulu. Ali ona je i teret koji sam spremna da nosim. Znam da je utočište koje smo ovde stvorili samo privremeno. Suočavanje s tim mračnim svetom je borba koja lebdi na horizontu našeg trenutno *gotovo* savršenog bivstvovanja. I mrzim sebe što nisam sigurna hoću li imati dovoljno snage za to – dok je Miler veoma uveren da imam tu snagu.

Blago komešanje pored mene vraća me u raskošni apartman koji nazivamo domom otkako smo došli u Njujork. Miler namešta glavu na jastuku i slatko mrmlja, mameći mi osmeh. Tamne kovrdže su mu razbarušene, a vilica mu je osenčena izraslom bradicom. Uzdiše i u polusnu tapka šakom sve dok mu dlan ne završi na mojoj glavi, a prsti među mojim neukrotivim uvojcima. Osmeh mi se širi dok mirno ležim, gledam mu lice i osećam kako mi prstima češlja kosu da bi se ponovo umirio. To je postala još jedna navika mog savršenog povremenog džentlmena. Vrta mi kosu satima, čak i dok spava. Nekoliko puta sam se probudila s čvorovima, nekad i s Milerovim prstima i dalje umršenim u uvojke, ali nikad se nisam bunila. Potreban mi je njegov dodir – svaki dodir.

Polako sklapam oči, umirena njegovim dodirom. Ali mir mi gotovo odmah narušavaju neželjene slike – uključujući nezaboravni prizor Grejsi Tejlor. Otvaram oči i sedam u

krevetu. Trzam se pošto mi glava leti unazad i nešto mi čupa kosu. „Sranje!“, sikćem i pristupam pažljivom zadatku otpetljavanja Milerovih prstiju iz kose. On brunda nekoliko puta, ali se ne budi. Spuštam mu ruku na jastuk pa polako prilazim ivici kreveta. Osvrćem se preko nagog ramena i vidim da Miler čvrsto spava. Nadam se da su mu snovi spokojni i blaženi. Za razliku od mojih.

Spuštam stopala na raskošni tepih i ustajem. Blago se protežem pa uzdišem. Ostajem da stojim pored kreveta i tupo zurim kroz ogromni prozor. Je li zaista moguće da sam videla majku prvi put posle osamnaest godina? Ili je to bila halucinacija izazvana stresom?

„Kaži mi šta muči tu tvoju lepu glavu.“ Milerov glas promukao od sna prenu me iz misli. Okrećem se i vidim da leži na boku, sklopljenih dlanova položenih ispod obraza. Na silu se osmehujem iako znam da ga neću prevariti. Puštam da mi Milerovo savršenstvo skrene misli s bure što tutnji u meni.

„Samo sanjarim“, odgovaram tiho, ne obraćajući pažnju na njegov sumnjičavi izraz. Psihički se mučim otkako smo se ukricali na avion, iznova sam premotavala taj trenutak i Miler je primetio da sam tiha i zamišljena. Nije me gnjavio u vezi s tim te sam uverena da misli kako sam razbijala glavu događajima zbog kojih smo završili u Njujorku. Delom je u pravu. Mnogi događaji, otkrića i vizije naružuju mi misli otkako smo došli ovamo i ogorčena sam jer zbog toga ne mogu u potpunosti da se prepustim Mileru i njegovoj rešenosti da me obožava.

„Dođi ovamo“, prošaputao je. Miruje i ne podstiče me ničim osim tim tihim zapovedničkim rečima.

„Pošla sam da skuvam kafu.“ Glupo je što sam mislila da ću i dalje moći da izbegavam njegova pitanja ili brigu.

„Jednom sam te zamolio.“ Podiže se na lakat i krivi glavu. Skuplja usne u pravu crtu i svrdla me kristalnoplavim očima. „Ne teraj me da ponavljam.“

Blago odmahujem glavom, uzdišem i vraćam se pod pokrivač. Gnezdim mu se uz grudi. Miler ostaje nepomičan dok se nameštam. Kad sam se smestila, zagrlio me je i zagnjurio mi nos u kosu. „Bolje?“

Klimam mu na grudima i zurim u njegove mišiće dok mi prelazi rukama po telu, duboko uzdišući. Znam da očajnički želi da me uteši i ohrabri. Ali to mu ne polazi za rukom. Pustio me je da tihujem, a znam da mu je to veoma teško padalo. Previše razmišljam, znam to isto kao i on.

Podiže lice iz toplog utočišta moje kose pa je namešta. A onda usmerava pogled zabrinutih očiju na mene. „Nikad nemoj prestati da me voliš, Olivija Tejlor.“

„Nikad“, potvrđujem dok me izjeda griža savesti. Želim da ga uverim da nikad ne bi trebalo da posumnja u moju ljubav prema njemu. „Nemoj previše da razmišljaš.“ Podižem šaku i prelazim mu palcem po punoj donjoj usni. Gledam kako polako trepće i podiže ruku da bi uhvatio moju.

Ispravlja mi šaku i ljubi mi dlan. „Ovo je dvosmerna ulica, prelepa devojčice. Ne mogu da te gledam tužno.“

„Imam *tebe*. Nemoguće je da budem tužna.“

Blago se osmehuje i naginje da mi nežno poljubi vrh nosa. „Moram da se usprotivim.“

„Protivi se koliko god hoćeš, Milere Harte.“ Brzo me grabi i povlači na grudi, raširivši butine kako bi me opkolio njima. Obuhvata mi obraze dlanovima i namešta usne samo nekoliko milimetara od mojih. Vruć dah mi prelazi po koži. Ne mogu da utičem na reakciju svog tela. I ne želim to da radim.

„Pusti da te probam“, mrmlja, gledajući me u oči.

Pomeram se napred i usne mi se sudaraju s njegovim. Puzim mu uz telo sve dok mu ne zajašem kukove. Tvrda, vruća kita zaglavljena mu je ispod moje guze. Predem mu u usta, zadovoljna načinom na koji mi skreće misli. „Mislim da sam zavisna od tebe“, šapućem, obuhvatam mu potiljak i nestrpljivo ga vučem u sedeći položaj. Uvijam mu noge oko pasa. Podvlači mi šake ispod guze i udaljava od sebe dok nam tinjajući jezici usporeno plešu.

„Dobro je.“ Prekida poljubac i neznatno me pomera unazad kako bi pružio ruku i uzeo kondom s noćnog stočića. „Mislim da ćeš uskoro dobiti menstruaciju“, primećuje. Klimam glavom i pružam ruke da mu pomognem. Uzimam mu paketić i kidam omotač, nestrpljiva da počnemo s obožavanjem koliko i on. „Dobro je. Onda možemo da se rešimo ovoga.“ Navlači kondom, ponovo me grabi i podiže. Žmuri dok navodi kitu prema mom vlažnom otvoru. Klizim sve do balčaka.

Isprekidano i tiho uzdišem od zadovoljstva. Naše stapanje odagnava sve nevolje, ne ostavlja mesta ni za šta osim za nepopustljivo uživanje i večnu ljubav. Miruje duboko u meni. Zabacujem glavu i zarivam mu nokte u čvrsta ramena radi potpore. „Pomeraj se“, molim ga, kružeći mu na krilu. Dah mi je isprekidan od želje.

Spušta mi usne na rame i nežno ga gricka. Pažljivo me navodi na sebi. „Dobro?“

„Bolje od bilo čega što mogu da zamislim.“

„Slažem se.“ Podiže kukove i spušta me. Tela nam podrhtavaju od zadovoljstva. „Olivija Tejlор, tako me jebe-no opčinjavaš.“

Njegov odmereni ritam nadmašuje savršenstvo, polako nas sve više uzbuđuje, svakim pokretom nas približava prasku. Trenje njegovog međunožja po vrhu mog klitorisа tera

me da zacvilim i prostenjem pre nego što mi telo opiše novi krug i izuzetno zadovoljstvo se smanji, samo na trenutak, pre nego što se ponovo nađem na onom čudesnom vrhu uživanja. Njegov zračni pogled mi poručuje da to radi namerno. Sporo trepće i rastvara bujne usne, što mi samo povećava grozničavost.

„Mileré“, ciknem i zagnjurim mu lice uz vrat. Više nisam sposobna da mu uspravno sedim na krilu.

„Daj da ti vidim lice, Olivija“, upozorava me. „Pokaži mi ga.“

Dahćem, ližem mu vrat i grickam ga. Njegova bradica me bocka po licu. „Ne mogu.“ Uvek postanem bespomoćna od njegovog veštog obožavanja.

„Možeš za mene. Pokaži mi lice.“ Naredba mu je oštra i prati je isturanje kukova.

Kriknem zbog iznenadne duboke penetracije i odmah se ispravljam. „Kako?“, vičem, istovremeno frustrirana i ushićena. Drži me na onom mestu – onoj tački između mučenja i nepojmljivog uživanja.

„Zato što ja mogu.“ Polaže me na leđa i ponovo ulazi u mene, uzviknuvši od zadovoljstva. Ubrzava ritam i povećava silinu. Naše vođenje ljubavi postalo je grublje u poslednjih nekoliko nedelja. Kao da se upalila lampica i Miler je shvatio da naš seks neće biti lišen obožavanja ako me uzima malo silovitije. I dalje vodi ljubav sa mnom. Mogu da ga dodirujem i ljubim, a on mi uzvraća i neprestano govori reči pune ljubavi kao da uverava sebe i mene da ima punu kontrolu. To nije potrebno. Moje telo mu veruje koliko i ja verujem u njegovu ljubav.

Hvata me za članke i čvrsto mi ih drži iznad glave. Naslanja se na mišićave podlaktice i zaslepljuje me izvajanim grudima. Steže zube, ali ipak vidim onaj blagi pobeđnički

sjaj. Srećan je. Oduševljen je mojom očajničkom potrebom za njim. Ali i on mene jednako grozničavo želi. Podižem kukove u susret njegovim odlučnim prodorima, međunožja nam se sudaraju dok se iznova povlači i ulazi.

„Grčiš se oko mene, slatka devojčice“, dahće. Neposlušni čuperak mu poskakuje na čelu kako nam se tela sudaraju. Svi nervni završeci mi se trzaju od zadovoljstva koje mi se sakuplja u središtu. Očajnički pokušavam da ga potisnem kako bih što duže uživala u neverovatnom pogledu na njega iznad sebe. Oznojio se i lice mu je toliko iskrivljeno od uživanja da bi sladostrašće moglo da se pomeša s bolom.

„Milere!“, vičem mahnito. Glava počinje da mi se tresе, ali i dalje ga gledam u oči. „Molim te!“

„Šta me moliš? Moraš li da svršiš?“

„Da!“, ciknem. Ostajem bez daha kad se zarije i prikuje me na krevet. „Ne!“ Ne znam šta hoću. Potrebno mi je oslobađanje, ali hoću i da ostanem na tom dalekom mestu nesputanog prepuštanja.

Miler ječi. Brada mu pada na grudi i pušta mi ruke. Odmah ih podižem na njegova ramena. Zarivam nokte. Jako. „Jebote!“, reži i još više ubrzava. Nikad me nije uzimao ovako grubo, ali nema mesta brizi u ovom zadovoljstvu od koga se zemlja tresе. Ne povređuje me, mada mi se čini da ja njega povređujem. Prsti me već bole.

I ja psujem, uživajući u svakom prodoru sve dok se naglo ne ukoči. Osećam kako se nadima u meni. Tad se polako povlači i glatko i sporo ponovo ulazi, ječeći. To nas oboje baca u ambis neopisivih, čudesnih nadražaja.

Obeznanjena sam od siline orgazma, a znam da je i Miler zato što mi se ruši na grudi ne obazirući se na svoju težinu. Oboje još uvek dahćemo i pulsiramo. Potpuno smo izmoždjeni. To je bilo moćno, mahnito vođenje ljubavi koje se

možda pretvorilo u tucanje. Miler me miluje i pomera mi usne po obrazu, tražeći mi usne. Po tome znam da je i on to primetio.

„Kaži mi da te nisam povredio.“ Još nekoliko trenutaka mi obožava usne, nežno ih ljubi i blago gricka. Šake su mu svugde, miluju, lepršaju, opisuju krugove.

Zatvaram oči i zadovoljno uzdišem. Upijam njegovu pažnju, osmehujući se i skupljajući snagu kako bih ga zagrlila i umirila. „Nisi me povredio.“

Težak je, ali ne želim da me oslobodi te težine. Povezani smo... svuda.

Duboko uzdišem. „Volim te, Milere Harte.“

Polako se podiže kako bi me pogledao. Oči mu sijaju, a uglovi divnih usana su izvijeni. „Prihvatam tvoju ljubav.“

Uzalud pokušavam da zaškiljim ne bih li ga zlovoljno pogledala, ali zapravo samo podražavam njegovu razgaljenost. Nemoguće je uraditi išta drugo jer mi u poslednje vreme veoma rado i često upućuje osmehe koji su nekad bili vrlo retki. „Baš si pametnjaković.“

„A ti si božanski blagoslov, Olivija Tejlor.“

„Ili nešto što poseduješ.“

„To je isto“, prošaputao je. „Bar u mom svetu.“ Slatko mi ljubi jedan kapak za drugim pa podiže kukove i klizi iz mene. Seda na pete. Spokoj mi struji venama i mir mi hrli u glavu dok me povlači na krilo. Obavija mi noge oko sebe. Posteljina je strahovito izgužvana, a njemu to nimalo ne smeta.

„Vidi koliki je nered na krevetu“, kažem i začikujući se smeškam. Prebacuje mi kosu preko ramena pa mi spušta dlanove niz ruke sve do šaka.

„Moja opsesija da budeš sa mnom u krevetu mnogo je veća od one da mi posteljina bude uredna.“

Smešak mi se širi. „Au, gospodine Harte, jesi li to upravo priznao da imaš opsesiju?“

Krivi glavu. Vučem ruku sve dok je ne pusti pa mu polako sklanjam neposlušni čuperak s oznojenog čela.

„Možda ima nečega u tome“, odgovara potpuno pribrano i bez ikakve naznake šaljivosti u glasu.

Prsti mi miruju u njegovim kovrdžama dok ga pomno posmatram, tražeći onu slatku jamicu. Nema je nigde. Upitno ga zagledam i pokušavam da dokučim je li upravo priznao da ima težak slučaj opsesivno-kompulzivnog poremećaja.

„Možda“, ponavlja. Izraz mu je i dalje pokeraški.

Zinem pa mu bocnem rame. Na to mu iz usta beži najmilozvučniji smeh. Uvek me općini prizor Milerovog osmeha ili zvuk njegovog smeha. To je nesumnjivo nešto najlepše na svetu – ne samo u mom svetu već na *celom* svetu. Sigurno je tako.

„Nešto mi govori da nema nikakve sumnje u to“, kažem i smeh mu zamire.

Zadivljeno odmahuje glavom. „Shvataš li koliko mi je teško da prihvatim da si ovde?“

Osmeh mi se povlači pred zbunjenošću. „U Njujorku?“ Otišla bih i u Mongoliju da je tražio. Bilo kuda. On se tiho smeje i skreće pogled, što me tera da ga uhvatim za bradu i okrenem mu savršeno lice opet prema svom. „Objasni.“ Zapovednički podižem obrve i skupljam usne uprkos neodoljivoj potrebi da delim njegovu sreću.

„Samo ovde“, ponavlja i sleže čvrstim ramenima. „Hoću reći, sa mnom.“

„U krevetu?“

„U mom životu, Olivija. Obasjala si moju tamu zaslepljujućom svetlošću.“ Približava lice mom i usnama očese moje.

„Zamenila si moje košmare divnim snovima.“ Gleda me u oči, ćuti i čeka da svarim njegove iskrene reči. Potpuno ih razumem, kao i mnogo toga što govori u poslednje vreme.

„Možeš samo da kažeš da me voliš. To će odraditi posao.“ Stiskam usne ne bih li zadržala ozbiljan izraz. To je teško pošto mi je tom moćnom izjavom upravo oduvao zaljubljenno srce iz grudi. Želim da ga oborim na leđa i pokažem mu osećanja poljupcem od koga srce staje, ali jednim malim delom želim da shvati moj ne baš uvijen nagoveštaj. Nikad nije rekao da me voli. Koristi izraz *opčinjen* i znam šta time misli. Ali ne mogu osporiti da želim da čujem i one dve jednostavne reči.

Miler me polaže na leđa. Grebucka me bradom dok mi ljubi svaki delić namrštenog lica. „Veoma sam opčinjen tobom, Olivija Tejlor.“ Obuhvata mi obraze dlanovima. „Nikad nećeš znati koliko.“

Prepuštam se i puštam da me potpuno obavije.

„Iako bih voleo da ostanem sa svojom navikom među čaršavima ceo dan, imamo sudar.“ Gricka mi nos pa me vuče s kreveta na noge. Razbarušuje mi kosu. „Pod tuš.“

„Da, gospodine!“ Salutiram i odlazim u kupatilo, ne obazirući se na njegovo prevrtanje očima.

DRUGO POGLAVLJE

S tojim na pločniku ispred hotela i zurim u nebo. To mi je postala svakodnevna navika. Svakog jutra ostavljam Milera da petlja s nečim u apartmanu, zauzimam mesto na ulici, zabacujem glavu i zadivljeno gledam naviše. Ljudi me obilaze, taksiji i blistava crna terenska vozila jure pored mene i njujorški haos mi zaglušuje sluh. Opčinjavaju me visoke staklene i metalne građevine koje čuvaju grad. Naprosto... neverovatno.

Malo toga može da me prene iz te opčinjenosti, ali Mile-rov dodir to postiže. Kao i njegov dah na uvu.

„Bu“, mrmlja i okreće me u zagrljaju. „Nisu izrasli preko noći, znaš.“

Ponovo gledam naviše. „Jednostavno ne shvatam kako ostaju uspravni.“ Hvata me za bradu kako bi mi spustio glavu. Oči su mu blage i vesele.

„Možda bi trebalo da zadovoljiš tu opčinjenost.“

Uvlačim vrat. „Kako to misliš?“

Stavlja mi dlan na potiljak i navodi me prema Šestoj aveniji. „Možda bi trebalo da upišeš građevinski fakultet.“

Izvlačim se iz njegovog stiska i stavljam šaku u njegovu. Miler po običaju steže i opušta prste sve dok nije zadovoljan time kako mi šaka stoji u njegovoj. „Zanima me istorija koja se krije iza neke građevine, a ne način na koji je sagrađena.“ Podižem pogled prema Milerovom licu pa ga spuštam niz njegovu visoku priliku, osmehujući se. U farmerkama je. U lepim farmerkama koje mu sjajno stoje i običnoj beloj majici. Izgledao bi budalasto upadljivo kad bi ovde nosio odela i nisam se ustručavala da mu to kažem. Nije se protivio i pustio je da ga vučem po *Saksu* prvog dana našeg boravka u Njujorku. Odelo mu ovde nije potrebno; ne mora nikoga da zavarava kako je uzdržani džentlmen. Međutim, Miler Hart i dalje ne voli da tumara okolo. Niti da se meša s ljudima.

„I, sećaš li se svog današnjeg izazova?“, pita dok se zauzstavljamo na crveno. Podiže obrve i ja se osmehujem.

„Sećam se i spremila sam se.“ Juče sam satima sedela u Njujorškoj javnoj biblioteci dok je Miler obavljao poslovne razgovore. Malo sam mučila sebe i ukucala Grejsi Tejlor na *Guglu*. Ali kao da nikad nije ni postojala. Pošto nekoliko pretraga nije urodilo plodom, uzela sam desetak knjiga, ali nisu sve bile o istoriji i arhitekturi. Brzo sam zavirila i u jednu o opsesivno-kompulzivnom poremećaju i saznala nekoliko stvari, recimo, da je povezan s ljutnjom. Miler svakako ima kratak fitilj.

„I koju si zgradu izabrala?“

„Zgradu Bril.“

Miler se mršti. „Bril?“

„Da.“

„A ne Empajer stejt ili Rokfelerovu zgradu?“

Osmehujem se. „Svi znaju njihovu istoriju.“ Mislila sam i da svi znaju istoriju većine zgrada u Londonu, ali pogrešila

sam. Miler nije znao ništa o Kafeu Rojal i njegovoj priči. Možda sam se previše zaokupila bogatstvom Londona. Znam sve o njemu, ali ne znam znači li to da sam tužna, opsednuta ili đavolski dobar turistički vodič.

„Znaju li?“

Oduševljena sam što sumnja. „Zgrada Bril nije tako poznata, ali čula sam za nju i mislim da će ti se svideti ono što sam naučila.“ Pali se zeleno i prelazimo ulicu. „Ima veoma zanimljivu muzičku istoriju.“

„Stvarno?“

„Da.“ Podižem pogled prema njemu. Osmehuje mi se s ljubavlju. Jeste da izgleda kao da se pribojava mog besmislenog znanja o istoriji arhitekture, ali znam da uživa u mom oduševljenju. „Sećaš li se *svog* izazova?“ Teram ga da se zaustavi pre nego što pređemo još jednu ulicu.

Moj prelepi opsesivni muškarac skuplja usne i pomno gleda u mene. Široko se osmehujem. Seća se. „Nešto u vezi s brzom hranom.“

„Hot-dog.“

„Tako je“, potvrđuje sa zebnjom. „Hoćeš da pojedem hot-dog.“

„Hoću“, potvrđujem. Umirem od smeha u sebi. Otkako smo došli u Njujork, svakog dana jedno drugome postavljamo izazove. Milerovi izazovi su bili zanimljivi, od toga da spremim predavanje o jednoj lokalnoj zgradi do toga da ga ne dodirujem dok se kupamo iako je *on* dodirivao *mene*. To je bilo mučenje i omanula sam. Nije mu mnogo smetalo, ali ostala sam bez boda. Moji izazovi su bili pomalo detinjasti, ali prikladni za Milera – da sedi na travi u Central parku, da se uzdrži od toga da namesti vinsku čašu po svojim merilima u restoranu, a sad da pojede hot-dog. Svi moji izazovi su

laki... navodno. Jedne je savladao, druge nije jer nije odo-
leo a da ne pomeri vinsku čašu. Rezultat? Osam za Oliviju,
sedam za Milera.

„Kako hoćeš“, otpuhuje i pokušava da me odvuče na drugu stranu ulice, ali čvrsto stojim i čekam da mi ponovo posveti pažnju. Pažljivo me posmatra dok mu se misli roje. „Nateraćes me da pojedem hot-dog kupljen na jednoj od onih prljavih uličnih tezgi, zar ne?“

Klimam glavom, znajući da je video *prljavu uličnu tezgu* samo nekoliko koraka dalje. „Eno jedne.“

„To je baš zgodno“, mrmlja i nerado me prati do tezge.

„Dva hot-doga, molim vas“, kažem prodavcu dok se Miler vrpolji od nelagode pored mene.

„Važi se, draga. Luk? Kečap? Senf?“

Miler iskorači. „Ništa...“

„Sve!“, upadam mu u reč i guram ga, ne obazirući se na njegov ogorčeni uzvik. „I nemojte da štedite priloge.“

Prodavac se smeje dok stavlja viršlu u kiflu, ređa luk pa preko svega dodaje kečap i senf. „Kako dama kaže“, odgovara i pruža mi gotov proizvod.

Osmehujem se i dodajem kiflu Mileru. „Priyatno.“

„Sumnjam u to“, mrmlja i podozrivo gleda svoj doručak.

Osmehujem se prodavcu u znak izvinjenja i prihvatam svoj hot-dog. Pružam mu deset dolara. „Zadržite kusur“, kažem, brzo uzimam Milera za ruku i vodim ga dalje. „To je bilo nepristojno.“

„Šta?“ Podiže pogled, iskreno zbunjen. Prevrćem očima zato što je tako nesvestan svega.

Grizem kraj kifle i dajem mu znak da uradi isto. Ali Miler samo pilji u hot-dog kao da je to nešto najčudnije što je ikad video. Čak okreće kiflu nekoliko puta kao da će iz drugog ugla izgledati primamljivije. Ćutim i uživam u jelu dok

čekam da se odvaži. Već sam pojela pola kad se usudio da gricne okrajak.

A onda gledam s užasom – gotovo jednakim Milerovom – kako velika gomila luka pomešana sa senfom i kečapom klizi s drugog kraja i pada mu na čistu belu majicu.

„Oh...“ Skupljam usne i gutam knedlu, spremajući se za neminovni slom.

Miler pilji u svoje grudi. Stiska bradu i brzo baca hot-dog na tlo. Napeta sam, zuba zarivenih u donju usnu kako ne bih progovorila i raspirila gnev koji izbija iz njega. Otima mi salvetu i mahnito trlja majicu, ali samo širi mrlju. Lecnem se. Miler udiše ne bi li se smirio. A onda zatvara oči pa ih polako otvara, zagledavši se u mene. „Prosto... jebeno... savršeno.“

Nadimam obraze i usna mi bolno beži između zuba iako se iz petnih žila trudim da ne prasnem u smeh. Ne вреди. Bacam hot-dog u obližnju kantu i gubim vlast nad sobom. „Izvini!“, kažem kroz smeh. „Samo... izgledaš kao da je kraj sveta.“

Usplamtelih očiju me hvata za potiljak i vodi niz ulicu dok se trudim da se smirim. Miler ne može podneti mrlje bez obzira na to je li u Londonu, Njujorku ili Timbuktu.

„Moraće da prođe“, izjavljuje.

Podižem pogled i vidim *Dizelovu* radnju preko puta ulice. Brzo me vodi na drugu stranu iako semafor odbrojava poslednje tri sekunde za pešake. Očigledno neće dozvoliti da ga išta uspori u naumu da se što pre reši užasne fleke na majici. Zasigurno znam da nikad ne bi izabrao tu modnu marku, ali u tom stanju ne može da traži drugu koja je manje ležerna.

Ulazimo i odmah nas pogodi glasna muzika. Miler skida uflekanu majicu, otkrivajući izvajane mišiće svima u blizini. Pločice mu se podižu od pojasa farmerki sa savršeno niskim

pojasom do neverovatno čvrstih grudi. Želim da oduševljeno ciknem, ali i da vičem na njega jer deli taj zapanjujući prizor s drugima.

Jato prodavačica juri nam u susret. „Izvolite“, kaže sitna Azijatkinja koja je prestigla koleginice. Samozadovoljno im se smeška iako je maltene zabalavila pri pogledu na Milera.

On navlači masku na lice, što me oduševljava. „Majicu, molim vas. Bilo kakvu.“ Maše rukom kao ga zaista ne zanima.

„Naravno!“ Devojka polazi i usput grabi majice. Daje nam znak da pođemo za njom, što i činimo pošto me je Miler uhvatio za potiljak. Hodamo do zadnjeg dela radnje, gde se prodavačica zaustavlja s gomilom majica u rukama. „Staviću sve ovo u kabinu. Pozovite me ako vam je potrebna pomoć.“

Prasnem u smeh. Miler me radoznalo gleda krajičkom oka, a gospođica koja očijuka stiska usne. „Sigurna sam da bi trebalo da ti neko izmeri bicepse.“ Pružam ruku, izvijam obrve i prelazim mu dlanom po butini. „Ili možda unutrašnju stranu butina.“

„Drsko“, odgovara pa se ponovo okreće prema prodavačici i pretura po hrpi tkanina u njenim rukama. „Ova odgovara.“ Izvlači lepu ležernu kariranu plavo-belu košulju s podvrnutim rukavima i džepovima na grudima. Nehajno kida etikete, oblači košulju i odlazi do kase, ostavivši gospođicu što flertuje i mene da ga pratimo. Miler s treskom spušta etikete i novčanicu od sto dolara na pult i izlazi, usput zakopčavajući dugmad.

Gledam kako izlazi iz radnje. Gospođica koja očijuka stoji pored mene, zblanuta iako i dalje balavi. „Ovaj, hvala.“ Osmehujem se pa polazim za svojim užtogljenim povremenim džentlmenom koji se ponaša nevaspitano.

„To je bilo veoma nepristojno!“, uzvikujem čim se nađem na ulici, gde ga zatičem kako zakopčava poslednje dugme.

„Kupio sam košulju.“ Ruke mu padaju pored bokova. Očigledno je preneražen što ga grdim. Brine me što je tako nesvestan svog čudnog ponašanja.

„Reč je o tome kako si je kupio“, odvrćam i zabacujem glavu kao da će mi nebo pomoći.

„Misliš, tražio sam prodavačici ono što želim, ona je donela košulju, obukao sam je i onda platio?“

Umorno spuštam glavu i pred sobom vidim poznati ravnodušni izraz. „Pametnjakoviću.“

„Samo govorim ono što jeste.“

Ne bih pobedila čak i da imam snage da se raspravljam s njim, a nemam je. Stare navike teško umiru.

„Osećaš li se bolje?“, pitam.

„Može da prođe.“ Zaglađuje kariranu košulju i povlači rub.

„Da, može da prođe.“ Uzdišem. „Kuda ćemo sad?“

Stavlja šaku na svoje omiljeno mesto, moj potiljak, pa je blago izvrcé kako bi me okrenuo. „U tu zgradu Briljantno. Vreme je za tvoj izazov.“

„Zgrada se zove *Bril*.“ Smejem se. „Ovuda.“ Brzo se okrećem, zbog čega mu šaka klizi. Uzimam ga za ruku. „Znaš li da su mnogi poznati muzičari napisali hitove u Brilu? Neke od najpoznatijih pesama u američkoj muzičkoj istoriji.“

„Zadivljujuće“, odgovara zamišljeno i gleda me s naklonošću.

Osmehujem se i podižem šaku kako bih mu pomilovala tamnu bradicu. „Nije zadivljujuće kao ti.“

Nekoliko sati smo tamarali Menhetnom i održala sam Mile-ru predavanje ne samo o istoriji zgrade Bril već i Crkve Svetog Tomasa. Nakon toga odlazimo u šetnju po Central parku. Ne žurimo i ćutimo dok polako hodamo stazom

uokvirenom drvećem i klupama. Obavija nas mir pošto smo ostavili betonsku ludnicu za nama. Prelazimo ulicu koja preseca park, obilazimo trkače i silazimo ogromnim betonskim stepenicama do fontane. Miler mi obuhvata struk dlanovima i podiže me na ivicu velikog zida oko fontane. „Eto“, kaže i zaglađuje mi suknju. „Daj mi ruku.“

Radim kako mi je rečeno, osmehujući se jer zvuči veoma zvanično. Vodi me oko fontane. Miler hoda po zemlji i drži podignutu ruku kako bismo ostali povezani dok ga nadvisujem i pravim sitne korake. Miler gura slobodnu ruku u džep farmerki. „Koliko moramo da ostanemo ovde?“, pitam tiho i gledam ispred sebe ponajviše kako ne bih skliznula sa zida, ali i kako bih izbegla pogled na njegovo rastrzano lice pošto znam da mu je izraz upravo takav.

„Nisam siguran, Olivija.“

„Nedostaje mi nana.“

„Znam.“ Stiska mi šaku ne bi li me ohrabrio, ali to mu ne polazi za rukom. Znam da je Vilijam preuzeo odgovornost za bakinu dobrobit u mom odsustvu, što me brine jer i dalje nemam predstavu šta joj je ispričao o svom odnosu s mojom majkom kao i o odnosu sa mnom.

Podižem pogled i vidim da mi jedna devojčica skakuće u susret. Izgleda mnogo stabilnije od mene. Na zidu nema dovoljno mesta za obe tako da stajem kako bih sišla. Utom ciknem jer me Miler spušta sa zida, čeka da devojčica prođe pa me ponovo podiže na ivicu. Držim mu dlanove na ramenima dok mi ispravlja suknju. „Savršeno“, mrmlja sebi u bradu, uzima me za ruku i nastavlja da me vodi. „Veruješ li mi, Olivija?“

Njegovo pitanje me zbunjuje, ne zato što sumnjam u svoj odgovor već zato što me nije to pitao otkako smo došli. Nije razgovarao o onome što smo ostavili u Londonu i to mi je odgovaralo. Nemoralne hulje, čovek koji me je pratio, Kejsi

koja je odlepila, Sofija koja me je upozorila da se držim dalje od Milera, lanci, seks za novac...

Iznenaduje me koliko sam to lako zakopala negde duboko u sebi otkako smo se obreli u njujorškom ludilu – ludilu koje mi deluje umirujuće naspram onoga čime bih mogla da razbijam glavu. Znam da je Miler pomalo zbunjen zato što ga nisam pritiskala, ali postoji nešto što ne mogu tako lako da potisnem. Nešto što ne mogu da izgovorim pred Milerom pa čak ni pred samom sobom. Jedino ohrabrenje koje mi je bilo potrebno jeste da je nana dobro. Pretpostavljam da je ovo trenutak kad će Miler prestati ćutke da prihvata moju tišinu.

„Verujem“, odgovaram odlučno, ali on me niti gleda niti progovara. I dalje zuri ispred sebe i nežno me drži za ruku dok pratim krivinu fontane.

„A ja verujem da ćeš podeliti svoje brige sa mnom.“ Zastaje i okreće me prema sebi, uzima mi obe ruke i podiže pogled prema meni.

Skupljam usne. Još više ga volim zato što me tako dobro poznaje, ali mrzim činjenicu da zbog toga verovatno nikad neću moći ništa da sakrijem od njega. Mrsco mi je i zbog toga što očigledno oseća grižu savesti što me uvlači u svoj svet.

„Kaži mi, Olivija.“ Glas mu je blag, ohrabrujući. Očajnički.

Obaram pogled na njegova stopala i vidim kako mi se približavaju. „Budalasta sam“, odgovaram i blago odmahujem glavom. „Mislim da mi se pričinjavaju stvari zbog tolikih šokova i adrenalina.“

Stavlja mi šake oko struka, spušta me i poseda na ivicu fontane. A onda čučne i dlanovima mi obuhvati obraze. „Kaži mi“, prošaputao je.

Njegova potreba da me umiri uliva mi hrabrost da kažem ono što me muči otkako smo došli. „Na aerodromu *Hitrou*...

učinilo mi se da sam videla nešto, ali znam da nisam i znam da je to glupo, nemoguće i potpuno besmisleno. Vid mi je bio zamagljen, bila sam pod velikim stresom, umorna i osetljiva.“ Uzdišem, izbegavajući da pogledam njegove iskolačene oči. „Nemoguće je da jeste. Znam to. Hoću reći, ona je mrtva već...”

„Olivija!“ Miler prekida moju bujicu. Plave oči su mu razrogačene, a savršeno lice uplašeno. „O čemu pričaš, zaboga?“

„O svojoj majci“, prošaputala sam. „Mislim da sam je videla.“

„Njenu avet?“

Nisam sigurna da verujem u duhove. A možda sad i verujem. Ne znam šta bih odgovorila te sležem ramenima.

„Na aerodromu *Hitrou*?“, pita.

Klimam glavom.

„Kad si bila iscrpljena i osetljiva pošto te je oteo bivši žigolo s kratkim fitiljem?“

Škiljim. „Da“, promrsim kroz stisnute zube.

„Shvatam“, kaže zamišljeno i načas skreće pogled s mog. „I jesi li zbog toga bila tako tiha i povučena?“

„Znam da zvučim veoma glupo.“

„Ne glupo“, usprotivi se tiho. „Skrhano.“

Mrštim se, ali on nastavlja pre nego što stignem da odgovorim na njegov zaključak.

„Olivija, prošli smo mnogo toga. Oboma se prošlost prikrala u život poslednjih nedelja. Razumljivo je da se osećaš izgubljeno i zbunjeno.“ Naginje se i naslanja usne na moje. „Molim te, poveravaj mi se. Ne dozvoli da te brige opterećuju kad sam tu da ti ih olakšam.“ Odmiče se i prelazi mi palčevima po obrazima. Topim se od iskrenosti koja mu isijava iz izuzetnih očiju. „Ne mogu da te gledam tužnu.“

Odjednom se osećam veoma budalasto. Pošto ne znam šta da kažem, obavijam mu ruke oko ramena i privlačim ga k sebi. U pravu je. Nije ni čudo što mi se mozak pretvorio u kašu posle svega što smo prošli. „Ne znam šta bih radila bez tebe.“

Prihvata moj čvrst zagrljaj i uzdiše mi uz kosu. Osećam kako mi vrti pramen kose oko prsta. „Bezbrizno bi živela u Londonu“, odgovara tiho.

Ta tmurna izjava tera me da se odmaknem od topline njegovog tela. Ne sviđaju mi se te reči, a još manje njegov glas. „Živela bih ispraznim životom“, odvrćam. „Obećaj da me nikad nećeš ostaviti.“

„Obećavam“, odgovara bez imalo oklevanja, ali trenutno mi to nije dovoljno. Ne znam šta bi još mogao da kaže kako bi me uverio. Recimo da prihvata moju ljubav. I dalje pokazuje znake kolebanja i to mi se ne sviđa. Još živim u strahu od njegovog odlaska, iako on ne želi da ode.

„Hoću ugovor“, bubnem iz vedra neba. „Nešto zakonsko na čemu piše da nikad ne možeš da me ostaviš.“ Odmah shvatam koliko je to glupo i trzam se. „To je ispalo potpuno pogrešno.“

„Nadam se!“ Nakašljava se i samo što ne padne na dupe od zaprepašćenja. Jeste da nisam mislila to što sam izgovorila, ali njegovo očigledno zgražavanje je kao šamar. Nisam ni pomislila na brak ili bilo šta dalje od današnjeg dana. Previše sranja ruši snove o budućnosti i sreći, ali sad *stvarno* razmišljam o tome. Teško je da ne mislim posle njegovog jasnog gnušanja. Želim da se udam jednog dana. Želim decu, psa i lepu porodičnu kuću. Hoću da svugde vlada krš i lom zato što će deca juriti okolo i odjednom znam da želim sve to s Milerom.

A onda se stvarnost obrušava na mene. Njemu je brak očigledno neprihvatljiv. On ne podnosi nered, što znači da

moja neuredna porodična kuća ne dolazi u obzir. A deca? Pa, neću da pitam, a mislim da i ne moram pošto se sećam one fotografije izgubljenog prljavog dečkića.

„Trebalo bi da krenemo“, kažem i ustajem pre nego što lupim još neku glupost i suočim se s još jednom neželjenom reakcijom. „Umorna sam.“

„Slažem se.“ Olakšanje izbija iz njega u talasima. To mi ne popravljja raspoloženje. Niti budi nadu u našu budućnost... kad jednom budemo mogli da se posvetimo našem srećnom kraju.

TREĆE POGLAVLJE

A tmosfera je neprijatna i napeta otkako smo otišli iz Central parka. Kad smo se vratili u apartman, Miler me je ostavio da nađem zanimaciju i povukao se u radni deo u koji se stiže preko balkona. Ima neka posla. Nije neuobičajeno da nestane na sat vremena kako bi telefonirao, ali prošlo je već četiri sata bez reči, pojavljivanja ili nagoveštaja da je živ.

Sedim na balkonu, sunce mi greje lice i zavaljena sam na ležaljci dok čekam da Miler izađe iz radne sobe. Nije prošlo toliko vremena bez bar nekog fizičkog dodira otkako smo došli u Njujork i žudim za njegovim dodirrom. Umirala sam od želje da izbegnem napetost kad smo se vratili iz šetnje pa mi je laknulo kad je rekao da mora da se pobrine za neki posao, ali sad sam izgubljenija nego ranije. Zvala sam nanu i Gregorija, s kojima sam dokono ćaskala ni o čemu posebnom. Pročitala sam polovinu istorijske knjige koju mi je Miler juče kupio, mada nemam pojma šta sam čitala.

A sad ležim ovde – već počinje peti sat – vrtim prsten i uzrujavam se zbog razgovora u Central parku. Uzdišem,

skidam prsten, ponovo ga stavljam, okrećem ga nekoliko puta pa se ukipim jer čujem komešanje s druge strane vrata što vode u radnu sobu. Vidim kako se kvaka pomera. Podižem knjigu i guram nos u nju, nadajući se da izgledam zaokupljeno.

Vrata zaškripe, što me natera da podignem pogled s nasumične strane koju sam otvorila. Miler stoji na pragu i gleda me. Bos je, gornje dugme farmerki mu je otkopčano i skinuo je košulju. Tamna kosa mu je veoma čupava, kao da je prolazio prstima kroz kovrdže. Pogled na njegove oči otkriva mi da je upravo to radio. Ispunjene su očajanjem. Pokušava da se osmehne i osećam kako mi hiljadu žaoka griže savesti probada zaljubljeno srce. Spuštam knjigu na sto, sedam, privlačim kolena do brade i rukama obuhvatam noge. Napetost je i dalje velika, ali moj izgubljeni spokoj se ponovo javlja zbog njegove blizine. Vatromet koji mi praska duboko ispod kože poznat je i umirujući.

Još nekoliko trenutaka stoji naslonjen na dovratnik, s rukama u džepovima, razmišljajući. A onda uzdiše i prilazi mi bez reči. Opkoračuje ležaljku iza mene, nateravši me da se pomerim napred. Prebacuje mi ruke preko ramena i privlači me na grudi. Zatvaram oči i upijam ga – njegov dodir, njegove otkucaje srca, njegov dah u kosi.

„Izvini“, prošaputao je, naslonivši mi usne na vrat. „Nisam hteo da te rastužim.“

Polako kružim dlanovima po njegovim farmerkama. „U redu je.“

„Nije u redu. Da imam jednu želju“, nastavlja da mi polako pomera usne uz uvo, „poželeo bih da budem savršen za tebe. Ni za koga drugog, samo za tebe.“

Otvaram oči i okrećem se prema njemu. „Mora da ti se želja ispunila.“

Tiho se smeje i stavlja mi dlan na obraz. „Ti si sigurno najlepše stvorenje koje je bog ikad stvorio. Ovde.“ Prelazi mi pogledom po licu. „I ovde.“ Stavlja mi dlan na grudi. Nežno mi ljubi usne pa nos, obraze i napokon čelo. „Nešto te čeka na radnom stolu.“

Nagonski se odmičem. „Šta?“

„Idi pa ćeš videti.“ Pomaže mi da ustanem pa se naslanja i pokazuje na vrata radne sobe. „Pohitaj sad.“

Prelazim pogledom s vrata na Milera sve dok ne podigne obrvu s iščekivanjem, što podstiče moje kolebljive noge da se pokrenu. Obazrivo idem balkonom, ispunjena nestrpljenjem. Osećam kako mi plave oči svrdlaju leđa. Na vratima se osvrćem preko ramena. Vidim nagoveštaj osmeha na njegovom savršenom licu.

„Idi“, oblikuje reč usnama, podiže moju knjigu sa stola i lista je. Skupljam usne dok idem prema otmenom radnom stolu. Izdahnem tek kad se smestim na zelenu kožnu stolicu. Ali srce mi zagalopira u grudnom košu pri pogledu na kovertu na sredini stola. Donji kraj koverta stoji u savršenoj ravni s ivicom stola. Vrtim prsten oko prsta, zabrinuta, obazriva, radoznala. Sve što vidim je druga koverta – ona na Milerovom radnom stolu u *Ajsu*, ona u kojoj je bilo pismo koje mi je napisao kad me je ostavio. Nisam sigurna želim li da pročitam ovo, ali Miler ga je tamo stavio. Miler je napisao ono što je unutra. Te dve činjenice bude silnu radoznalost kod Olivije Tejlor.

Pružam ruku i lomim pečat, primetivši da je i dalje vlažan. Izvlačim papir i polako ga rasklapam. Potom duboko uzdišem i skupljam snagu za ono što je napisao.

Moja slatka devojčice,

*Nikad ti neću posvetiti ništa manje od obožavanja.
Kad god te dotaknem ili ti dodirnem dušu, to će ostati*

urezano u toj tvojoj lepoj glavi zauvek – pa i posle toga. Sve sam ti to već rekao. Ne postoje reči koje bi mogle da opišu ono što osećam prema tebi. Satima sam ih tražio u engleskom rečniku – i nisam našao ništa. Kad pokušam da se izrazim, ništa ne izgleda prikladno. Međutim, znam koliko su tvoja osećanja prema meni snažna. I zbog toga mi je gotovo nemoguće da shvatim svoju stvarnost.

Ne moram da stanem pred sveštenika u božjoj kući da bih ozvaničio svoja osećanja prema tebi. Uostalom, Bog nije predvideo nas dvoje kad je stvarao ljubav.

Ne postoji ništa što može da se uporedi s tim niti će ikad postojati.

Ako hoćeš da prihvatiš ovo pismo kao moje zvanično obećanje da te nikad neću ostaviti, onda ću dati da se urami i okači iznad našeg kreveta. Ako hoćeš da naglas izgovorim ove reči, onda ću to učiniti na kolenima pred tobom.

Ti si moja duša, Olivija Tejlor. Ti si moje svetlo. Ti si razlog što dišem. Nikad nemoj da posumnjaš u to.

Molim te, budi moja večno. Zato što tvrdim da sam ja tvoj.

Nikad nemoj prestati da me voliš.

Večno tvoj,

Miler Hart

x

Ponovo čitam pismo, ali ovog puta mi se suze slivaju niz obraze. Te reči, tako elegantno napisane, pogađaju me još jače i teraju me da stvarno shvatim koliko me Miler Hart voli. Čitam pismo ponovo, ponovo i ponovo. Svaki put mi se srce sve više topi, a moja ljubav prema njemu raste sve dok

se ne razlijem od osećanja, jecajući nad otmenim radnim stolom, lica naduvenog od neumoljivog plača. Miler Hart se sasvim dobro izražava. Znam šta oseća prema meni. A sad se osećam budalasto i grize me savest što sam se kolebala... što sam napravila toliku dramu od toga iako sam to radila u sebi. Ali video je moju unutrašnju buru. I shvatio ju je.

„Olivija?“

Brzo podižem pogled. Miler je na vratima i izgleda uzrujano.

„Rastužio sam te?“

Svaki bolni mišić mi se pretvara u žele, a telo iscrpljeno osećanjima tone mi u stolicu. „Ne... ja... samo...“ Podižem papir i mlataram njime po vazduhu, otirući suze. „Ne mogu...“ Skupljam snagu da kažem nešto suvislo. „Mnogo mi je žao.“

Ustajem sa stolice, moleći se da me noge ne izdaju. Prilazim mu. Glava mi blago podrhtava jer se ljutim na sebe što sam ga naterala da oseti potrebu da objasni ono što sam već znala da oseća.

Nalazim se samo nekoliko koraka od njega kad raširi ruke. Maltene mu se bacam u zagrljaj. Osećam kako mi se stopala podižu od poda, a on gura nos uz omiljeno mesto. „Ne plači“, umiruje me i čvršće me steže. „Molim te, ne plači.“

Ne mogu da progovorim pod navalom osećanja, tako da mu uzvraćam snažan zagrljaj i upijam svaki poznati čvrsti deo njegovog tela. Čitavu večnost ostajemo u tom spletu udova dok dajem sve od sebe da se priberem, a Miler strpljivo čeka. Puštam ga kad konačno pokuša da se odvoji od mene. Tad se spušta na kolena i vuče me sa sobom. Dočekuje me onaj divni, blagi osmeh. Sklanja mi kosu s lica i palčevima otire suze koje mi i dalje cure.

Zausti da kaže nešto, a onda skuplja usne. Znam da se muči da izrazi ono što hoće da kaže. Zato progovaram

umesto njega. „Nikad nisam sumnjala u tvoju ljubav prema meni, bez obzira na to kako si je izražavao.“

„Drago mi je.“

„Nisam htela da se osećaš šugavo.“

Osmeh mu se širi, a oči blistaju. „Zabrinuo sam se.“

„Zašto?“

„Zato što...“ Obara pogled i uzdiše. „Sve žene na mom spisku klijentkinja bile su udate, Olivija. Blagoslovljeni prsten i papir koji je potpisao sveti čovek ne znače mi ništa.“

Njegovo priznanje me ne iznenađuje. Sećam se da je Vili- jam jasno i glasno rekao da se Miler Hart ponaša nemoralno. Verovatno nije osećao nimalo stida kad je spavao s udatim ženama u zamenu za novac – sve dok me nije upoznao. Naslanjam mu vrhove prstiju na bradu i privlačim mu lice svome. „Volim te“, uveravam ga. Osmehuje se, ali osmeh mu lebdi između tuge i sreće. Između svetlosti i tame. „I znam koliko si opčinjen mnome.“

„Nemoguće je da znaš koliko.“

„Moram da se usprotivim“, šapućem i podižem pismo između naših tela.

Spušta pogled na pismo. Zavlada tišina, veoma kratka, pre nego što polako vrati pogled na moj. „Nikad ti neću posvetiti ništa manje od obožavanja.“

„Znam.“

„Kad god te dotaknem ili ti dodirnem dušu, to će ostati urezano u toj tvojoj lepoj glavi zauvek.“

Osmehujem se. „Znam.“

Uzima mi pismo i stavlja ga u stranu. A onda me uzima za ruke, gledajući me pravo u oči. „I zbog toga mi je gotovo nemoguće da shvatim svoju stvarnost.“

Odjednom shvatam da ponavlja ono što je napisao. Zau- stim da ga prekinem, da mu kažem kako to nije neophodno, ali stavlja mi prst na usne da me učutka.

„Ti si moja duša, Olivija Tejlor. Ti si moje svetlo. Ti si razlog što dišem. Nikad nemoj da posumnjaš u to.“ Brada mu je napeta. Iako ponavlja samo odlomke pisma, zvuče mnogo uverljivije dok ih izgovara naglas. „Molim te, budi moja večno.“ Poseže u džep i vadi kutijicu. „Zato što tvrdim da sam ja tvoj.“

Pogled mi je prikovan za kutijicu iako me nešto vuče da crpem snagu iz njegovih očiju. Previše sam radoznala. Uzima me za ruku i spušta mi kutijicu na dlan. Konačno podižem pogled s tajanstvene kožne kutije na njega. „Za mene?“

Polako klima glavom i spušta zadnjicu na listove. Sledim njegov primer.

„Šta je to?“

Osmehuje se i javljaju se one jamice koje se retko viđaju. „Obožavam tvoju radoznalost.“

„Treba li da otvorim?“ Podižem prste do usta i grickam vrh palca dok mi svakojaka osećanja i misli jure glavom.

„Možda sam jedini čovek koji može da zadovolji tu tvoju nezajažljivu radoznalost.“

Smejem se, prelazeći pogledom s kutije na Milerovo setno lice. „Ti budiš tu radoznalost, Milere, tako da moj zdrav razum zavisi od toga hoćeš li je zadovoljiti.“

Razgaljeno klima glavom prema kutiji. „Otvori je.“

Prsti mi se tresu, a osećanja mi luduju dok podižem poklopac. Odvažujem se da pogledam Milera. Pogled plavih očiju prikovan je za mene. Napet je. Nervozan. Tako da i ja postajem nervozna.

Polako podižem poklopac. I ostajem bez daha. Prsten.

„Dijamanti“, prošaputao je. „Tvoj horoskopski kamen.“

Gutam veliku knedlu dok prelazim pogledom po debelom obruču koji se u središtu blago uzdiže do blistavog ovalnog dijamanta uokvirenog s dva kamena u obliku suze. Majušni kamenovi okružuju obruč i divno blistaju. Belo